

★ **DOK HOLIDEJ** ★

525

Frenk Larami

PREVAZIĐENA MRŽNJA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 525

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Svetlana Šimunović

Naslov originala

Frank Laramy

NO MORE HATRED

Recenzija i adaptacija

MAP

Štampa: 21. II 2018.

Tržište: 02. III 2018.

CIP–Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Svetlana Šimunović

Naslov originala: Frank Laramy – NO MORE HATRED

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: MAP

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Riverton je bio beznačajni mali grad u državi Vajoming, osnovan kada je kompanija „Union Pacifik” počela da gradi železničku prugu u dolini reke Vind. Kao što to biva u sličnim prilikama, sa pojavom železnice došli su i ljudi: radnici koji su postavljali prugu, naseljenici, trgovci. U početku su tu bile samo obične drvene barake, no kasnije su izgrađene čvrste građevine od kamena koga je u planini bilo u izobilju. Tako je se Riverton formirao kao grad koji se prvih nekoliko godina razvijao i rastao da bi kasnije ponovo zapao u mrtvilo.

Sa planina je duvao hladan vetar donoseći u dolinu reke Vind hladan vetar sa susnežicom. Magličasta koprena obavila je Riverton i svojom vlagom uticala na činjenicu da je dan počeo da se gasi još u rano popodne.

Toga dana na ulicama nije bilo nikoga, jer su po tako pasjem vremenu ljudi ostali u kućama. Kiša, vetar i susnežica povremeno su stvarali pravu zavesu tako da je vidljivost bila veoma slaba.

Tako su se na sivoj kamenoj zgradi koja se nalazila odmah pored većnice, nejasno mogla videti zlatom ispisana slova „Banka Vajominga”. Uprkos slaboj vidljivosti, ako bi se neko za-

gledao mogao je iza velikog staklenog prozora da nazre bledunjavo, duguljasto lice tamnih očiju.

Bio je to upravnik Latimer Berenson, čovek koji je u banci obavljao sve poslove već punih pet godina. Naravno, u ovakvoj zabiti nije bilo nekih velikih ulaganja, ali banka je ipak radila kao ogranak velike i moćne banke iz Kaspera.

Latimer Berenson je imao oko šezdeset godina, bio je visok i suv kao trska tako da je njegova prilika iza zamućenog stakla delovala kao nejasan i poluispran crtež. Bilo mu je dosadno, jer je toga dana imao samo jednog klijenta. Došao je u banku čim se otvorila i uložio dve hiljade dolara. Mršavko je bio zapanjen pošto je to bila poprilična suma i odavno mu se nije desilo da je neko odjednom stavio toliko novca na štednju. Osim toga, klijent je bio nepoznat. U formularu koji je ispunio napisao je da se zove Džon Holidej. Iako ga nikada do tada nije video, Latimer Berenson je bio siguran da to ozbiljno lice i ledenoplave oči neće još dugo, dugo zaboraviti.

Uzdahnuo je posmatrajući nevreme, uveren da ga po ovakvom pljusku više niko neće posetiti.

Ali, tu se jako prevario.

Došao je još jedan posetilac i sa sobom doneo smrt.

* * *

Došao je sa udaljenih planina. U divljini je sam proveo leto, a onda krenuo na put. Bio je okoreli ubica i razbojnik o kome su ljudi u

po ovakvom vremenu. S druge strane, stranac je bio sam, a jedan čovek obično nije predstavljao opasnost. To je svakako neki kopač zlata koji je došao da na sigurno mesto stavi svoju mesečnu zaradu, zaključio je i upravo u tom trenutku počinio tragičnu grešku.

– To neću učiniti!– obrecnuo se Berenson, mahinalno se uhvativši za gornji džep kaputa. Praćen oštrim razbojnikovim pogledom, on se, korak po korak, približavao manjoj prostori u kojoj se nalazio trezor. Nameravao je da pobegne u sobu i zaključa vrata za sobom.

* * *

– Bankar je mrtav – objasnio je Džordžijanac prisutnima i polako se uspravio.

Ljudi koji su se okupili pored šaltera tiho su zažagorili. Sa druge

Džefersona, a čoveka koji je jahao sa njim, teško ranio. Od tada mu se gubi svaki trag, sve do nedavno, kada se ponovo pojavio na teritoriji Sjedinjenih Država, u Sokoru

Naravno, nije mislio da miruje, već je smišljao novi poduhvat. I što je još važnije, nalazio se dosta daleko od

Imao je samo sedamnaest godina kada je napao ženu svoga gazde u šupi. Srećom, čovek ju je na vreme spasao, ali je zato Marsden dobio užasne batine posle kojih ga je gazda odveo do šerifa i ubacio ga u kancelariju kroz zatvoren prozor. Tom prilikom je isekao lice pa je izgledao kao da je preležao velike boginje. Više od l

što bi razbojnik mogao da uzme. Onih nekoliko dolara koje je jutros imao u džepu ostali su u trgovini. Sada je na kolima bilo natovareno soli, kukuruza, bodljikave žice i eksera. Kako bi to nekome koristilo?

– Prokletstvo, trebalo je da ga pustim da mi priđe bliže... – progundao je ljutito Brendon Marsden, pod

– Ako još nije mrtav, mi ćemo mu pomoći da što brže ode u večna lovišta!

Brendon Marsden je poterao svog konja do Klintonovog i spustio ruku na „kolt” svog novostečenog prijatelja.

Klinton je prihvatio igru.

– Izgleda da je trebalo da nastavimo put i ostavimo ga ovde.

Stari farmer je pokušao da podigne ruku.

sa istoka približavala noć i svojom tamnom koprenom polako osvajala prostor.

Kada je neobična grupa stigla u grad na nebu su se pojavile prve zvezde.

li ko jaše tako lepo obučen kroz ovaj prokleti predeo?

U stvari, i ovde su svi čuli dosta o njemu. Bile su im poznate priče o događajima u Grifitu, Abilejnu i Tusonu. Naravno, ono što je stig

ranjenog farmera u životu. Svojih dve hiljade dolara već je otpisao, ne nadajući se da će ikada naći čoveka koji je iz „Banke Vajominga” ukrao njegov novac.

Krčmar je uzdahnio i odvr

Huan Ramirez je rešio da iskoristi okolnost što je ostao nasamo sa strancem.

– Da li ste se odlučili, mister? – upitao je brzo. – Hoćete li uzeti sobu? Imam dobar krevet, a galama iz lokala se uopšte

hvalni, odnosno nedostojni bilo kakve pomoći. Ipak, podigao je glavu i ozbiljnim glasom upitao krčmara. – Ko je ranjenik?

– Jedan farmer koji je imao malo imanje u blizini grada. Ime mu je Sebast

ruka mu je munjevito kliznula prema dršci revolvera.

Derek Klinton je bio izvanredan strelec. Malo ljudi na Zapadu potezalo je brže od njega. Malo!

Jedan od retkih koji

Krajnje je vreme za tako nešto – do-
dao je, lagano skinuo kaput i zavrnuo
rukave. Kratko je uzdahnuo i s pa-
žnjom počeo posao koji je već toliko
puta obavljao na svom dugom i nemir-
nom krstarenju Zapadom.

Dao je ranjeniku da p

– Prokletstvo! Kada bih bar znao koliko ima!

– Možda mnogo, a možda neka sića. Marsden odmahnu glavom.

– Da je prazan, sigurno ne bi

